

Αντονέν Αρτώ

Ο Πίδακας του Αίματος

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ:

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΑ

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΜΙΑ ΤΡΟΦΟΣ

ΕΝΑΣ ΙΕΡΕΑΣ

ΈΝΑΣ ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

ΕΝΑΣ ΝΕΩΚΟΡΟΣ

ΜΙΑ ΠΟΡΝΗ

ΕΝΑΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΕΝΑΣ ΓΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΜΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΦΩΝΗ

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Σ' αγαπώ και όλα είν' ωραία.

ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΑ: Μ' αγαπάς και όλα είν' ωραία.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: [σε πιο χαμηλό τόνο] Σ' αγαπώ και όλα είν' ωραία.

ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΑ: [Σε ακόμη πιο χαμηλό τόνο] Μ' αγαπάς κι όλα είν' ωραία.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: [Αφήνοντάς την απότομα] Σ' αγαπώ. [Σιωπή.]
Κοίτα με.

ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΑ: [Όπως και πριν στέκεται απέναντί του] Να.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: [Σε πολύ ψηλό τόνο] Σ' αγαπώ. Είμαι υπέροχος,
είμαι διαυγής, είμαι πλήρης, είμαι συμπαγής.

ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΑ: [Με τον ίδιο ψηλό τόνο] Αγαπιόμαστε.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Είμαστε δυνατοί. Πόσο όμορφα είναι φτιαγμένος

ο κόσμος.

[Σιωπή. Ένας θόρυβος σα να γύριζε και να κινούνταν στον αέρα ένας τεράστιος τροχός. Τους χωρίζει ένας τυφώνας. Την ίδια στιγμή, βλέπουμε δυο αστέρια να συγκρούονται και από εκεί πέφτουν μια σειρά πόδια με ζωντανή σάρκα, με πέλματα, χέρια, κρανία, μάσκες, κιονοστοιχίες, στοές, ναούς, αποστακτήρια, κι όλα αυτά πέφτουν όλο και πιο αργά, σα να έπεφταν στο κενό: μετά τρεις σκορπιοί ο ένας μετά τον άλλο και στο τέλος ένας βάτραχος και ένα σκαθάρι τα οποία έρχονται να αναπαυτούν με μια απεγνωσμένη βραδύτητα, μια βραδύτητα που σου φέρνει ναυτία.]

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: [Κλαίγοντας με όλη του τη δύναμη.] Ο ουρανός τρελάθηκε.

[Κοιτάζοντας τον ουρανό] Πάμε να φύγουμε.

[Σπρώχνει τη Νέα Κοπέλα να προπορευτεί.]

[Μπαίνει ένας μεσαιωνικός Ιππότης με γιγαντιαία πανοπλία, ακολουθούμενος από μια Τροφό που κρατάει τα στήθη της με τα χέρια της και βαριανασαίνει γιατί τα στήθη της είναι πρησμένα.]

ΙΠΠΟΤΗΣ: Άσε τα βυζιά σου. Δως μου τα χαρτιά μου.

ΤΡΟΦΟΣ: [τσιρίζοντας σε ψηλό τόνο] Α! Α! Α!

ΙΠΠΟΤΗΣ: Τι σου συμβαίνει γαμώτο;

ΤΡΟΦΟΣ: Η κόρη μας, εκεί, με αυτόν.

ΙΠΠΟΤΗΣ: Ησύχασε, δεν υπάρχει κανείς εκεί.

ΤΡΟΦΟΣ: Στο λέω, πηδιούνται.

ΙΠΠΟΤΗΣ: Τι στο διάολο με νοιάζει εμένα άμα πηδιούνται;

ΤΡΟΦΟΣ: Αιμομιξία.

ΙΠΠΟΤΗΣ: Μαμή.

ΤΡΟΦΟΣ: [βουτάει τα χέρια της βαθιά μέσα στις τσέπες της που είναι μεγάλες όσο το στήθος της] Νταβατζή. [Του πετάει χαρτιά επάνω του]

ΙΠΠΟΤΗΣ: Άσε με να φάω. [η ΤΡΟΦΟΣ βγαίνει βιαστικά]

[Αυτός σηκώνεται και από κάθε χαρτί βγάζει ένα τεράστιο κομμάτι από ελβετικό τυρί. Ξαφνικά πνίγεται και βήχει]

ΙΠΠΟΤΗΣ: [Με γεμάτο στόμα] Εχπ. Εχπ. Δείξε μου τα στήθη σου. Δείξε μου τα στήθη σου. Πού πήγε;

[Βγαίνει γρήγορα]

[Ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ επιστρέφει]

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Είδα, ήξερα, κατάλαβα. Εδώ βρίσκεται η πλατεία, ο ιερέας, ο τσαγκάρης, ο γυρολόγος, το κατώφλι της εκκλησίας, το κόκκινο φως του μπουρδέλου, η ζυγαριά της δικαιοσύνης. Δεν

αντέχω άλλο!

[Σαν σκιές μπαίνουν στη σκηνή ο ΙΕΡΕΑΣ, ο ΤΣΑΓΚΚΑΡΗΣ, ο ΝΕΩΚΟΡΟΣ, η ΠΟΡΝΗ, ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ, ο ΓΥΡΟΛΟΓΟΣ]

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Την έχασα. Δώστε τη μου πίσω.

ΟΛΟΙ: [Σε διαφορετικούς τόνους] Ποιά; Ποιά; Ποιά;

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Την γυναίκα μου.

ΝΕΩΚΟΡΟΣ: [πολύ παχύς] Την γυναίκα σου, θα αστειεύσαι.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Αστειεύομαι! Είναι μάλλον δικιά σου.

ΝΕΩΚΟΡΟΣ: [χτυπώντας το μέτωπό του] Ίσως να είναι.

[Βγαίνει γρήγορα]

[Ο ΙΕΡΕΑΣ αφήνει τους υπόλοιπους και βάζει το χέρι του γύρω από τον λαιμό του ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ]

ΙΕΡΕΑΣ: [σαν να εξομολογεί κάποιον] Σε ποιο μέρος του σώματός σου αναφέρεσαι πιο συχνά;

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Στον Θεό.

[Μπερδεμένος με την απάντηση ο ΙΕΡΕΑΣ αλλάζει ξαφνικά την προφορά του σε ελβετική]

ΙΕΡΕΑΣ: [με ελβετική προφορά] Αυτό δεν γίνεται πια! Δεν ακούμε πια από αυτό το αυτί. Πρέπει να ρωτήσεις αυτό των ηφαιστειών και των σεισμών. Κυλιόμαστε στις μικρές αισχύροτες του ανθρώπου μέσα στο εξομολογητήριο. Αυτή είναι η ζωή.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: [εντυπωσιασμένος] Α! Αυτή είναι η ζωή. Τότε τα πάντα πάνε κατά διόλου.

ΙΕΡΕΑΣ: Μα φυσικά!

[Σε αυτό το σημείο πέφτει ξαφνικά σκοτάδι στη σκηνή. Η γη τρέμει. Ακούγονται ξέφρενες βροντές και εμφανίζονται φωτεινά ζιγκ ζαγκ προς όλες τις κατευθύνσεις, ανάμεσα από αυτά τα ζιγκζαγκ βλέπουμε όλους τους χαρακτήρες να τρέχουν πάνω-κάτω, χτυπώντας ο ένας τον άλλον, να πέφτουν κάτω, μετά να σηκώνονται και πάλι να τρέχουν σαν τρελοί. Μετά ένα τεράστιο χέρι αρπάζει την ΠΟΡΝΗ από τα μαλλιά, αυτή τυλίγεται στις φλόγες και αρχίζει να γίνεται τεράστια μπροστά στα μάτια μας]

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΦΩΝΗ: Κοίτα το σώμα σου, σκύλα!

[Το σώμα της ΠΟΡΝΗΣ είναι εντελώς γυμνό και απαίσιο κάτω από την μπλούζα και τη φούστα της τα οποία γίνονται τελείως διάφανα σαν γυαλί]

ΠΟΡΝΗ: Άσε με ήσυχη, Θεέ.

[Δαγκώνει τον Θεό στον καρπό. Ένας τεράστιος πίδακας αίματος ξεσκίζει τη σκηνή και μέσα από μια λάμψη φωτός, μεγαλύτερης

από τις άλλες διακρίνουμε τον ΙΕΡΕΑ να σχηματίζει το σύμβολο του σταυρού. Όταν τα φώτα ανάβουν ξανά, όλοι οι χαρακτήρες είναι νεκροί και οι σωροί τους βρίσκονται τριγύρω στη σκηνή. Μόνο ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ η ΠΟΡΝΗ παραμένουν, οι οποίοι τρώγονται με τα μάτια. Η ΠΟΡΝΗ πέφτει στα χέρια του ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ]

ΠΟΡΝΗ: [με αναστεναγμό οργασμού] Πες μου πώς συνέβη σε εσένα.

[Ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ κρύβει το κεφάλι του μέσα στα χέρια του. Εμφανίζεται η ΤΡΟΦΟΣ κουβαλώντας τη ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΑ στα χέρια της σαν δεμάτι. Η ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΑ είναι νεκρή. Η ΠΟΡΝΗ την παίρνει και την ρίχνει στο έδαφος όπου αυτή σωριάζεται και γίνεται επίπεδη σαν ζυμάρι. Η ΤΡΟΦΟΣ δεν έχει πια μεγάλα στήθη. Το στήθος της είναι τελείως επίπεδο.]

ΙΠΠΟΤΗΣ: [Με μια απαίσια φωνή] Πού τα έβαλες; Δως μου το ελβετικό τυρί μου.

ΤΡΟΦΟΣ: [Θαρραλέα και εύθυμα] Ορίστε.

[Σηκώνει το φόρεμά της. Ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ θέλει να τρέξει μακριά αλλά στέκεται παγωμένος σαν μαρμαρωμένη κούκλα]

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: [Σαν να κρέμεται στον αέρα και με φωνή εγαστρίμυθου] Μην πληγώσεις την Μανούλα!

ΙΠΠΟΤΗΣ: Καταραμένη!

[Κρύβει το πρόσωπό του από τρόμο. Πληθώρα σκορπιών βγαίνουν μέσα και κάτω από το φόρεμα της ΤΡΟΦΟΥ και μαζεύονται ανάμεσα στα πόδια της. Το αιδοίο της διογκώνεται, διασπάται και γίνεται διάφανο και γυαλιστερό, σαν τον ήλιο. Ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ και η ΠΟΡΝΗ τρέπονται σε φυγή σαν να είναι λοβοτομημένοι]

ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΑ: [Καθώς σηκώνεται, ζαλισμένη] Την Παρθένο! Αχ, αυτό ήταν που αναζητούσε.

Αυλαία.

<http://syncself.50webs.com/direader/artaudjetsang.htm>

(Εδώ το κείμενο στα γαλλικά)

